

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Petry Venclové, Ph.D., a soudců JUDr. Aleše Korejtky a Mgr. et Mgr. Jaroslava Vávry ve věci

žalobkyně: **Ing. A. B., IČO: 03447715**

zastoupená advokátem JUDr. Zdeňkem Vlčkem
sídlem Na Roudné 443/18, 301 00 Plzeň

proti

žalovanému: **Státní úřad inspekce práce, IČO: 75046962**
sídlem Kolářská 451/13, 746 01 Opava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 8. 2025, č. j. 18454/1.30/25-6,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Oblastní inspektorát práce pro Plzeňský a Karlovarský kraj rozhodnutím ze dne 28. 4. 2025, č. j. 13231/6.30/24-9, uznal žalobkyni vinnou ze spáchání přestupku podle § 140 odst. 1 písm. g) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění účinném do 30. 6. 2023, který spáchala tím, že umožnila výkon zastřeného zprostředkování podle § 5 písm. g) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpis (dále jen „zákon o zaměstnanosti“), kterého se žalobkyně dopustila tím, že umožnila pronájem pracovní

síly, aniž by byly dodrženy podmínky pro zprostředkování zaměstnání podle § 14 odst. 1 písm. b) zákona o zaměstnanosti, když na základě uzavřené rámcové smlouvy pronajímala na práci společnosti LESOŠKOLKY s. r. o., IČ: 45534888, se sídlem 1. máje 104, 533 13 Řečany nad Labem, fyzické osoby, čímž porušila § 14 odst. 3 písm. b) zákona o zaměstnanosti. Za spáchaný přestupek byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 200 000 Kč dle § 35 písm. b) a § 140 odst. 4 písm. f) zákona o zaměstnanosti. Dále jí byla podle § 95 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky a § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, které správní orgán hradí jiným osobám, a o výši paušální částky nákladů řízení, uložena povinnost nahradit paušální částku nákladů řízení ve výši 2 500 Kč.

2. Žalovaný změnil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně tak, že popis jednání „umožnil výkon zastřené zprostředkování“ nahradil slovy „zastřené zprostředkoval zaměstnání“, popis jednání „umožnil pronájem pracovní síly“ nahradil slovy „pronajal pracovní sílu“ a vypustil slova „výše uvedeným fyzickým osobám jejich pracovní činnost řídil pověřený pracovník pan H. ze společnosti LESOŠKOLKY s. r. o., IČ:45534888“. Ve zbytku žalovaný prvostupňové rozhodnutí potvrdil.
3. Žalobkyně napadla rozhodnutí žalovaného včasně podanou žalobou podle ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Podle žalobkyně je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, když se žalovaná dostatečně nevypořádala s námitkami uplatněnými v odvolání a v rozhodnutí absentuje přezkoumatelná úvaha o tom, jakým způsobem žalovaná stanovila výši uložené pokuty. Poukázala na skutečnost, že z odůvodnění rozhodnutí musí být patrné, jakým způsobem hodnotila jednotlivá kritéria, ke kterým při ukládání sankce přihlížela, výše uložené pokuty však v napadeném rozhodnutí řádně a dostatečně odůvodněna nebyla. Žalovaná současně nepřihlédla k okolnostem svědčícím ve prospěch žalobkyně.
4. Dále se žalobkyně domáhala moderace uložené pokuty, kterou považuje za zjevně nepřiměřenou. Namítá, že správní orgány při rozhodování o uložení pokuty nevycházely z reálných podmínek na trhu práce a uložená pokuta zjevně neodpovídá povaze a závažnosti vytýkaného jednání ani reálným dopadům na společenské vztahy a hospodářskou soutěž.
5. Žalobkyně také poukázala na nezákonnost napadeného rozhodnutí, která spočívá v nesprávném posouzení skutkového stavu, nedostatečném dokazování a nesprávném právním hodnocení, jež se odchyluje od zákonné úpravy i ustálené judikatury soudů. Žalované vytýká, že porušila zásadu materiální pravdy a volného hodnocení důkazů, když nezjistila všechny rozhodné okolnosti, a to včetně těch, které svědčí ve prospěch žalobkyně, respektive k takovým okolnostem nepřihlížela. S ohledem na výše uvedené žalobkyně navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
6. Žalovaný ve vyjádření k žalobě setrval na závěrech obsažených v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Namítá, že žalobkyně v podané žalobě nekonkretizuje žalobní námitky, tyto formuluje velmi obecně, aniž by specifikovala důvody jí tvrzené nesprávnosti, nezákonnosti a nepřezkoumatelnosti rozhodnutí. Uvádí, že kontrola i správní řízení byly provedeny v souladu se zákonem, žalovaný i inspektorát práce se

vypořádali s provedenými důkazy. Uvádí, že žalobní body formulované žalobkyní jsou natolik obecné, že je nelze považovat za žalobní body ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s., když z nich není vůbec patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje napadené výroky za nezákonné nebo nicotné. Pokud jde o námitku nepřezkoumatelnosti, má za to, že napadené rozhodnutí takovou vadou netrpí, v jeho odůvodnění jsou srozumitelně uvedeny důvody výroků, v odvolání žádná konkrétní argumentace, se kterou by se žalovaný opomenul vypořádat nebyla, když již odvolání bylo obecné a obsahovalo spíše teoretické úvahy o naplnění odpovědnosti za přestupek, jeho společenské škodlivosti a vymezení pojmu přestupek a jeho materiální stránku. Poukazuje na skutečnost, že není povinen reagovat na každou jednotlivou dílčí námitku, pokud proti námitkám jako celku postaví takový právní názor, že námitky jako celek neobstojí.

7. Ohledně námitky nepřiměřenosti uložené pokuty žalovaný uvedl, že žalobkyně k argumentaci o nepřiměřenosti pokuty neuvedla žádné konkrétní dopady do její majetkové sféry a jejich intenzitu. Na likvidační charakter pokuty pak nebylo možno usuzovat ani z listin, které byly v průběhu řízení předloženy žalobkyní, ani z informací zjištěných žalovanou z veřejně dostupných rejstříků. Žádné nové skutečnosti pak žalobkyně netvrdí ani v žalobě. Žalovaný proto navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
8. Krajský soud přezkoumal žalované rozhodnutí bez nařízení jednání (§ 76 odst. 1 s. ř. s.) v mezích žalobních bodů podle skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí správních orgánů (§ 75 odst. 1, 2 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba důvodná není.
9. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že žalobkyně je podnikající fyzickou osobou s předmětem podnikání Výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona, obory činnosti Zprostředkování obchodu a služeb, Velkoobchod a maloobchod. Žalobkyně uzavřela dne 31. 8. 2021 dohodu o provedení práce s A. D., I. K. a M. V. a dne 7. 9. 2021 s paní A. D. Jako druh práce byly sjednány ruční práce v lesních školkách, a to v období od srpna do listopadu 2021, jako místo vykonávané práce LESOŠKOLKY s. r. o., hospodářské středisko Františkovy Lázně. Na základě kontrolního řízení vedeného správním orgánem I. stupně bylo zjištěno, že všechny uvedené zaměstnankyně vykonávaly závislou práci na pracovišti v areálu lesní školky střediska Františkovy Lázně, jehož vlastníkem a provozovatelem je společnost LESOŠKOLKY s. r. o., přičemž dle evidence pracovní doby za měsíc září 2021 odpracovaly shodně 50 hodin. Přítomnost zaměstnankyň na pracovišti byla zjištěna provedenou kontrolou na pracovišti dne 24. 9. 2021. Všechny uvedené zaměstnankyně při této kontrole shodně vypověděly, že pracují pro společnost LESOŠKOLKY s. r. o., dle pokynů zaměstnanců této společnosti, vůči nimž jsou za odvedenou práci odpovědné a předložily shora uvedené dohody o provedení práce. Z rámcové smlouvy o poskytování služeb uzavřené mezi žalobkyní a společností LESOŠKOLKY s. r. o. bylo zjištěno, že se žalobkyně zavázala provádět pro společnost LESOŠKOLKY s. r. o. v období od 1. 1. 2021 do 31. 12. 2021 zemědělské, zahradnické a lesnické práce dle zadání ve sjednaném rozsahu a kvalitě dle pokynů objednatele a společnost LESOŠKOLKY s. r. o. se zavázala hradit za tyto služby sjednanou cenu. Žalobkyně splnila informační povinnost ohledně nástupu zaměstnankyň do práce u příslušné pobočky Úřadu práce.

10. Podle ust. § 140 odst. 1 písm. g) zákona o zaměstnanosti ve znění účinném do 30. 6. 2023: „zastřené zprostředkovává zaměstnání podle § 5 písm. g) nebo výkon zastřeného zprostředkování zaměstnání umožní.“

Podle ust. § 140 odst. 4 písm. f) zákona o zaměstnanosti ve znění účinném do 30. 6. 2023: „Za přestupek lze uložit pokutu do 10 000 000 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. c), e) nebo g), nejméně však ve výši 50 000 Kč“.

Podle ust. § 5 písm. g) zákona o zaměstnanosti: „Pro účely tohoto zákona se rozumí zastřeným zprostředkováním zaměstnání činnost právnické osoby nebo fyzické osoby, spočívající v pronájmu pracovní síly jiné právnické osobě nebo fyzické osobě, aniž by byly dodrženy podmínky pro zprostředkování zaměstnání podle § 14 odst. 1 písm. b).“

Podle ust. § 14 odst. 1 písm. b) zákona o zaměstnanosti: „Zprostředkováním zaměstnání se rozumí zaměstnávání fyzických osob za účelem výkonu jejich práce pro uživatele, kterým se rozumí jiná právnická nebo fyzická osoba, která práci přiděluje a dohlíží na její provedení (dále jen „uživatel“)“.

Podle ust. § 14 odst. 3 písm. b) zákona o zaměstnanosti: „Zaměstnání zprostředkovávají za podmínek stanovených tímto zákonem a) krajské pobočky Úřadu práce, b) právnické nebo fyzické osoby, pokud mají povolení k příslušné formě zprostředkování zaměstnání (dále jen „agentury práce“)“.

Podle § 87 odst. 1 zákona o zaměstnanosti, nastoupí-li do zaměstnání občan Evropské unie (...) jsou zaměstnavatel (...) povinni o této skutečnosti písemně informovat příslušnou krajskou pobočku Úřadu práce, a to nejpozději v den nástupu těchto osob k výkonu práce.

11. Řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. je vedeno zásadou dispoziční, jejímž projevem je mimo jiné pravidlo stanovené v § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s., dle něhož žaloba musí obsahovat kromě obecných náležitostí také žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Krajský soud pak napadené výroky rozhodnutí přezkoumává v mezích takto vymezených žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), žalobcem nastaveným rámcem přezkumu je vázán (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2009, č. j. 6 A 72/2001-75, dostupný na webových stránkách www.nssoud.cz). Současně platí, že soud není oprávněn za žalobce domýšlet či dotvářet příliš obecné žalobní námítky (srov. usnesení Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 2732/15 ze dne 12. 1. 2016, dostupné na webových stránkách Ústavního soudu). Nad rámec žalobních bodů však soud přezkoumává otázku nicotnosti, přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, popřípadě některé další těžké vady řízení před správním orgánem, které jsou takového charakteru, že jejich existence brání možnosti přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí z hlediska námitek v žalobě uplatněných (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 2. 2006, č. j. 1 Afs 157/2004-70).
12. Krajský soud předně konstatuje, že pokud žalobkyně kromě nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí a nepřiměřenosti uložené pokuty namítala také nezákonnost napadeného rozhodnutí, neuvedla v tomto směru žádné dostatečně konkrétní důvody, na jejichž základě by tvrzená nezákonnost mohla být (v mezích takto vymezených žalobních bodů) přezkoumána. Argumentace žalobkyně se v tomto směru omezovala toliko na obecné úvahy ohledně domnělých nedostatků v provádění a hodnocení důkazů, popřípadě v právním posouzení věci, žádné konkrétní pochybení či opomenuté důkazy

však neuvedla. Pokud tedy žalobkyně namítala nezákonnost napadeného rozhodnutí, v tomto směru nelze napadené rozhodnutí pro obecnost námitek přezkoumat.

13. Krajský soud se proto dále zabýval otázkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Žalobkyně v této souvislosti především namítala, že se žalovaný nevypořádal se všemi odvolacími důvody a řádně neodůvodnil výši uložené sankce. Krajský soud po posouzení napadeného rozhodnutí dospěl k závěru, že nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů není. Z jeho odůvodnění je zřejmé, z jakého skutkového stavu žalovaný vyšel, jak vyhodnotil pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je následně právně posoudil. Rozhodnutí je řádně odůvodněno a je plně srozumitelné, správní orgán řádně vysvětlil, na základě jakých skutečností dospěl k závěru, že se fakticky jednalo o pronájem pracovní síly bez povolení k zprostředkování zaměstnání ve prospěch společnosti LESOŠKOLKY s. r. o. V této souvislosti je také nutné zmínit, že nepřezkoumatelnost není projevem nenaplněné subjektivní představy žalobce o tom, jak podrobně by mu mělo být rozhodnutí odůvodněno, ale objektivní překážkou, která soudu znemožňuje přezkoumat napadené rozhodnutí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016 - 24, ze dne 27. 9. 2017, č. j. 4 As 146/2017 - 35).
14. K námitce, že se žalovaný výslovně nevypořádal se všemi odvolacími důvody, krajský soud dále uvádí, že z povinnosti správního orgánu náležitě odůvodnit své rozhodnutí nevyplývá, že by se musel v odůvodnění takového rozhodnutí nutně detailně vypořádat s každou námitkou odvolatele. Na uplatněné námitky totiž může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje názor odlišný od názoru žalobkyně, který přesvědčivě zdůvodní. Absence odpovědi na některé konkrétní odvolací důvody žalobkyně tak bez dalšího nepřezkoumatelnost rozhodnutí nezpůsobuje (rozsudku ze dne 25. 3. 2010, č. j. 5 Afs 25/2009 - 98, publikovaného pod č. 2070/2010 Sb. NSS). V poměrech této věci tak je podstatné, že se žalovaný řádně vypořádal se stěžejními námitkami žalobkyně, které směřovaly zejména co do společenské škodlivosti jejího jednání a výše uložené pokuty v souvislosti s ekonomickou situací žalobkyně a své závěry přesvědčivě a logicky odůvodnil. V tomto směru napadené rozhodnutí pochybnosti nevzbuzuje.
15. Pokud žalobkyně poukázala na absenci úvahy správních orgánů, na základě jakých skutečností byla stanovena výše uložené sankce, ani tuto námitku krajský soud nepovažuje za důvodnou. Aby bylo rozhodnutí v části o výši uložené sankce přezkoumatelné, je skutečně nezbytné, aby z něj bylo seznatelné, jaké úvahy jej vedly k uložení pokuty v konkrétní výši. Řádné odůvodnění ukládaného správního trestu je základním předpokladem pro přezkoumatelnost úvahy, kterou byl správní orgán při svém rozhodování o trestu veden. Ustanovení § 37 zákona o odpovědnosti za přestupky upravuje výčet hledisek, ke kterým je správní orgán povinen přihlídnout při stanovení druhu a výměry správního trestu. Správní orgán je povinen se při svých úvahách o konkrétní výši ukládané pokuty zabývat těmi ze zákonných hledisek, která jsou v posuzované věci relevantní, a srozumitelně a jednoznačně formulovat logické kroky, které jej ke stanovení konkrétní výše pokuty vedly, tak, aby odůvodnění její výše bylo následně soudem přezkoumatelné (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 2. 2024, č. j. 5 Ads 23/2022-39).

16. Z odůvodnění obou rozhodnutí správních orgánů je seznatelné, jakými úvahami se správní orgány řídily. Správní orgány obou stupňů se zabývaly závažností spáchaného přestupku a vysvětlily, proč je považují za společensky škodlivé. V této souvislosti především vysvětlily důvody, pro které je využívání svých zaměstnanců jako zaměstnanců agentury práce (žalobkyní bez příslušného povolení) společensky škodlivé, a to především s odkazem na ochranu práv těchto zaměstnanců. Vysvětlily také, že žalobkyně umožnila výkon zastřené zprostředkování práce čtyřem osobám po dobu několika měsíců.
17. Krajský soud zdůrazňuje, že pro posouzení, zda se jedná o zastřené zprostředkování zaměstnání, je rozhodující je faktický obsah výkonu práce. Pro závěr o zastřeném zprostředkování je klíčové, zda je práce fakticky přidělována a řízena uživatelem, zda jsou osoby začleněny do jeho provozu a zda uživatel kontroluje provedení práce. V dané věci jsou přitom úvahy správní orgánů o skutkovém stavu věci srozumitelné, podložené protokolem o kontrole ze dne 16. 12. 2021, tedy jsou plně přezkoumatelné, když v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo popsáno, že „*pracovní činnost řídil pověřený pracovník pan H. ze společnosti LESOŠKOLKY s. r. o., který přistupoval stejně k zaměstnancům obviněného jako ke kmenovým zaměstnancům.*“ S ohledem na uvedené je plně přezkoumatelný a odůvodněný právní závěr žalovaného o tom, že se jednalo o zastřené zprostředkování zaměstnání podle § 5 písm. g) zákona o zaměstnanosti.
18. Žalovaný přihlédl i k polehčující okolnosti, totiž že žalobkyně při kontrolním i přestupkovém řízení spolupracovala. Současně vysvětlil, že stanovená pokuta musí znamenat znatelný finanční postih v majetkové sféře žalobkyně, jejíž ekonomickou situaci se taktéž zabýval a své závěry v tomto ohledu řádně odůvodnil. Současně zhodnotil, že uložená pokuta nebude vzhledem k majetkovým poměrům žalobkyně likvidační. Hodnocení majetkových poměrů žalobkyně učinil zejména na základě listin doložených právě žalobkyní, a to především daňového přiznání za roky 2022 a 2023, a dále z veřejných rejstříků ověřil, že žalobkyně není v úpadku. Správně též poukázal na judikaturu správních soudů, ze které vyplývá, že ani vykázaná daňová ztráta žalobce nemůže mít rozhodující vliv na výši sankce, podstatné je, aby sankce nebyla likvidační. Sankce musí být uložena v takové výši, aby plnila svoji úlohu preventivní a rovněž represivní, tedy aby majetkovou situaci žalobce přiměřeně negativně zasáhla (srov. rozsudek NSS ze dne 14. 8. 2014, č. j. 10 As 140/2014-58, rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 22. 1. 2014, č. j. 38 Ad 16/2010-127). Žalovaný taktéž poukázal na preventivní charakter uložené pokuty. Napadené rozhodnutí, které je třeba vnímat jako jeden celek spolu s rozhodnutím správního orgánu prvního stupně, je proto řádně odůvodněné a není nepřezkoumatelné ani v části ohledně výše uložené pokuty.
19. Žalobkyně tvrdila zjevnou nepřiměřenost pokuty, aniž by současně navrhla moderaci soudem (§ 78 odst. 2 s. ř. s.). Krajský soud nicméně pro úplnost uvádí, že smyslem moderační pokuty podle § 78 odst. 2 s. ř. s. není hledání „ideální“ výše sankce soudem místo správního orgánu, ale její korekce v případech, že by sankce zjevně neodpovídala zobecnitelné představě o adekvátnosti a spravedlnosti (rozsudku ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 22/2012-23). Takovou situaci v tomto případě krajský soud přitom ani neshledal, tedy ani v případě výslovného uplatnění návrhu na využití moderačního práva soudem by soud nepřistoupil k moderační pokutě, naopak uloženou pokutu ve výši 200 000 Kč shledal jako přiměřenou vykázaným majetkovým poměrům žalobkyně.

a závažnosti přestupku. Při úvaze o přiměřenosti pokuty přitom krajský soud vyšel ze závěrů konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, dle které správní trestání plní nejen funkci preventivní, ale rovněž i represivní, přičemž primárním významem trestání je potrestání pachatele tak, aby uloženou sankci ve své právní a majetkové sféře adekvátním způsobem pocítil a vyvaroval se dalšího porušování právních předpisů (srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008 - 133, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 7. 2012, č. j. 6 Ads 129/2011 - 119). Pokuta ve výši 200 000 Kč těmto požadavkům podle názoru krajského soudu vyhovuje, rozhodně nelze uzavřít, že jde o pokutu likvidační. Žalobkyně sice v žalobě i v průběhu správního řízení tvrdila likvidační charakter takové pokuty s odkazem na ekonomické dopady na cash flow a dokonce na možné dosažení úpadku, takto závažné důsledky však nedoložila žádnými konkrétními listinami a z předložených daňových přiznání (a dalších předložených listin) takový závěr bez dalšího neplyne. Jen samotná okolnost, že uložená pokuta žalobkyni (byť výrazně) ekonomicky zasáhne, důvodem pro závěr o její nepřiměřenosti, a tudíž její moderaci není. Nad rámec shora uvedeného krajský soud upozorňuje, že žalobkyně může požádat o posečkání úhrady nebo o rozložení úhrady ve smyslu § 156 zákona č. 280/2009 Sb., čímž může zmírnit aktuální negativní dopady do její ekonomické situace.

20. V souvislosti s úvahami žalobkyně o závažnosti a společenské škodlivosti jejího jednání krajský soud upozorňuje, že zákonodárce uvedený přestupek specifikoval jako přestupek s největší intenzitou typové společenské škodlivosti a závažnosti, který lze na úseku zaměstnanosti spáchat, když vyloučil „nulovou“ výměru trestu a její spodní hranici stanovil ve výši 50 000 Kč, horní hranici omezil částkou ve výši 10 000 000 Kč. Uložený trest tak byl stanoven při spodní hranici stanoveného rozmezí. Již správní orgány správně vysvětlily, v čem spočívá společenská škodlivost jednání žalobkyně, na jejich závěry krajský soud pro stručnost odkazuje (str. 4 a 7 rozhodnutí správního orgánu I. stupně, str. 8 a 9 rozhodnutí žalovaného). Lze přitom shrnout, že společenská škodlivost zastřehného zprostředkování zaměstnání spočívá zejména v narušení ochrany a právní jistoty dočasně přidělených zaměstnanců k výkonu práce u jiného subjektu (v podrobnostech srov. rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 13. 12. 2023, č. j. 22 Ad 19/2022-40, bod 31, dostupný na webových stránkách www.nssoud.cz). Krajský soud shodně se správními orgány při úvaze o povaze a závažnosti přestupku hodnotil také skutečnost, že protiprávní jednání žalobkyně se týkalo čtyř osob po dobu několika měsíců, nejednalo se tak o zcela ojedinělý exces. Pokud tedy v poměrech této věci byla uložena pokuta ve výši 200 000 Kč, jedná se o pokutu uloženou blízko spodní hranice zákonné sazby, kterou nelze považovat za zjevně nepřiměřenou ani vzhledem k závažnosti jednání žalobkyně, ani s přihlédnutím k jejím majetkovým poměrům.
21. Ze všech shora uvedených důvodů krajský soud uzavřel, že napadené rozhodnutí obstálo v soudním přezkumu po stránce přezkoumatelnosti jak skutkových, tak právních závěrů a stejně tak námitky směřující do výše uložené sankce byly shledány jako nedůvodné. Krajský soud proto žalobu zamítl pro nedůvodnost podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
22. O náhradě nákladů řízení rozhodl krajský soud podle zásady úspěchu ve věci zakotvené v § 60 odst. 1, 7 s. ř. s., když žalobkyně nebyla v soudním řízení úspěšná a žalovanému jako správnímu orgánu nevznikly takové náklady soudního řízení, které by přesahovaly rozsah jeho běžné úřední činnosti (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního

soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014-47, č. 3228/2015 Sb. NSS. Běžnou úřední činnost by přesahovaly zejména náklady správního orgánu vynaložené na obranu proti žalobám zjevně šikanózním, viz např. rozsudky NSS ze dne 8. 3. 2012, č. j. 2 As 45/2012-11, ze dne 26. 10. 2011, č. j. 7 As 101/2011-66, č. 2601/2012 Sb. NSS).

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům řízení.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 5. února 2026

JUDr. Petra Venclová, Ph.D. v. r.
předsedkyně senátu